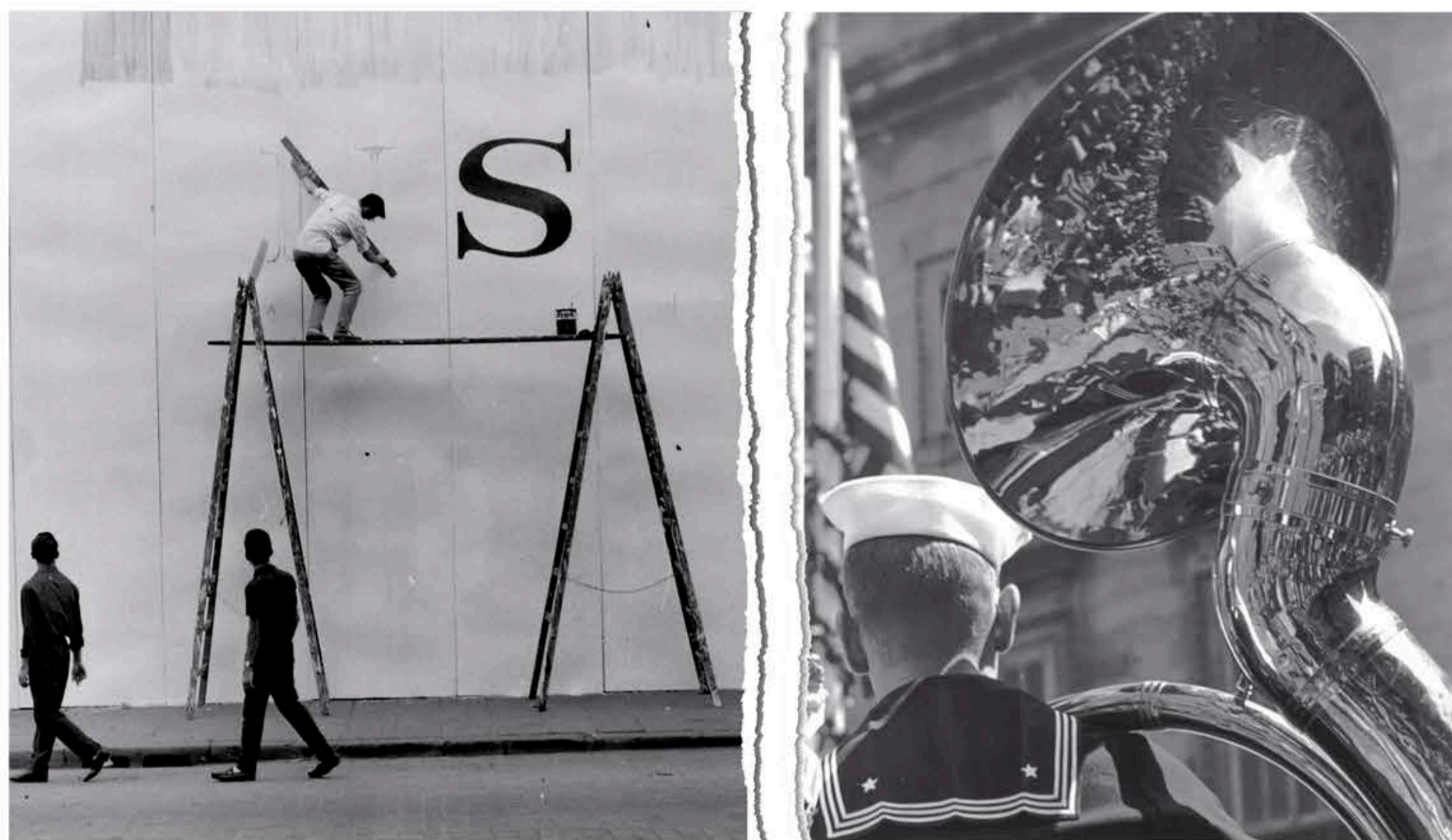

darder-duran barcelona anys 60

narcís darder bosch & ricard duran bargalló

exposició,
del 28 de juliol al 13 de setembre de 2015

Institut d'Estudis Ilerdencs - Sala Montsuar

Al nostre país, la dècada dels seixanta, com les immediatament anteriors, ens ve caracteritzada per unes mancances polítiques greus i, alhora, també per un conjunt de canvis irreversibles en la societat, que van significar el principi de la fi d'aquell "estat d'excepció", fi assolida només a partir de la segona dècada dels setanta, quan l'Estat espanyol finalment va poder homologar-se a la resta d'estats europeus.

Cap a finals dels anys cinquanta, el govern passa de mans falangistes a tecnòcrates de l'Opus Dei, la política econòmica dels quals inicia una fase de creixement espectacular: el "desarrollismo". Sota les directrius de l'FMI i del Banc Mundial, l'estratègia de sanejament de l'economia consistia en el control de la despesa pública, l'ajustament del canvi de la pesseta, els incentius a les inversions estrangeres i en la congelació de salaris; i en assumir, naturalment, el cost social que tot això generà.

Les inversions estrangeres, l'exportació, la mà d'obra barata i l'entrada de divises produïda per l'emigració de treballadors i el *boom* del turisme, que permetien neutralitzar el dèficit de la balança comercial, juntament amb la modernització dels models d'explotació agrària, foren la base del desenvolupament econòmic.

Una altra característica bàsica del període és la modificació de l'estructura demogràfica. En primer lloc, el creixement intern: de 30,5 milions d'habitants a tot l'Estat el 1960, es va passar a 36 milions l'any 1975. En segon lloc, l'emigració interior, fonamentalment des d'Andalusia, Castella i Extremadura cap a llocs amb infraestructura industrial en expansió: Catalunya, País Basc, Madrid, País Valencià i Balears.

Aquest moviment migratori comportà que el patró dominant de poblament deixés de ser fonamentalment rural per a convertir-se en urbà, al concentrar-se la població immigrant en determinades ciutats industrialitzades i amb demanda de mà d'obra. Com a conseqüència, el fort i sobtat impacte en l'urbanisme d'aquestes ciutats, amb un creixement sense planificació ni infraestructures adients és característic; i, en aquest sentit, a Catalunya, el cas de Barcelona i la seva àrea metropolitana n'és el paradigma.

En aquest context de creixement econòmic, sense atur laboral i amb el fenomen del "pluriempleo" i les "hores extres", quan les jornades de 10, 12 o 14 hores eren la normalitat, s'anà creant capacitat de consum i una millora general del nivell de vida. Poc a poc, l'aparell frigorífic, la cuina de butà, la TV i molts altres aparells electrodomèstics van entrar a formar part de la quotidianitat de moltes famílies; com també l'automòbil, sobretot el Seat 600.

El creixement econòmic va anar acompanyat d'una profunda evolució en el pensament i la forma de viure. Baixà molt el pes moral de l'Església i era lacerant la diferència de com vivien els europeus i turistes que ens visitaven, havent passat una guerra mundial terrible, de com es vivia a Catalunya i, no diguem, a la resta de l'Estat. Es produí al capdavant una transformació social que el franquisme no va poder evitar, amb un fort trencament intergeneracional i la manifestació d'una oposició política palesa en els moviments obrer i estudiantil.

El 600, les vagues obreres, les batusses entre estudiants i "grisos", la minifaldilla, els pantalons de "pota d'elefant" i les melenes masculines, els Beatles, la TVE única i en blanc i negre, la campanya dels "25 años de paz" i el frau de referèndum de 1966, l'execució de Julián Grimau, el Concili Vaticà II i els capellans obrers, el moviment *hippy*, la Nova Cançó... són icones, entre moltes altres, del nostre imaginari col·lectiu que ens identifiquen inconfusiblement la dècada.

En aquest context social i polític, feliçment superat, és on s'emmarca l'obra de Narcís Darder i de Ricard Duran que ara presentem en format d'exposició a l'IEI.

Les imatges de Darder i de Duran són dues mirades a una societat en lluita entre la modernitat galopant i uns retards que resistien a desaparèixer. Són dues mirades, diferents i complementàries, a la Barcelona d'aquella època, però són també mirades a la globalitat del país, perquè hi ha una diferència d'escala, podríem dir, però cap de concepte. Són dues mirades, en definitiva, amb un valor narratiu imprescindible per a la formació i el manteniment de la nostra consciència històrica, de la nostra memòria col·lectiva.

darder-duran barcelona anys 60

narcís darder bosch & ricard duran bargalló

**presentació a la sala montsuar el
28 de juliol de 2015 a les 7 del vespre**